

Vulpea, momița și fiarele

Gheorghe Asachi

Murind Leul împărat,
Fiarele s-au adunat
Pe temeiul legii lor
Să-și aleagă-un domnitor.

Deci corona din cutie,
Ce-avu șarpele-n păstrare,
S-au fost scos în adunare
Să o cerce cui să vie.
Îns-oricâți o probuia,
Nici unuia nu-i venea.
Că deși toți aveau gust,
Având unii cap îngust,
Corona pe nas cădea,
Alții gros și cap cornut,
Încât ea n-au încăput.

Deci momița cea bufonă
Vru să cerce-acea coronă,
Face șegi și mii grimase,
Coțcării cu toate clase,
Încât cap-au lunecat
Și corona i-au intrat.

Asta aleasă ghibăcie
Minții sale dând protie,
Toate fiarele o urează,
Domnitoare o proclamează
Numai vulpii n-au plăcut
Lucrul care s-au făcut.

Tăcând a ei sentiment,
Ea-i face un compliment
Ș-au zis: Doamnă, o comoară
Zace-ascunsă lângă o moară.
Cred că altul nu o știe;
Deci aceasta după legi
Se cuvine, doamnă, ție!

Deși doamna iubea șegi,
Cu argint nu șugua,
Ce supt stâncă-l încuia.
Spre-a nu fi deci înșelată,

Cu vulpea aleargă-ndată
Să apuce-acel odor.
Dar, aleu, a ei picior
Începu în o capcană
Ce au prins pe suverană.
Atunci vulpea au urlat
Și pe fiare-au adunat,
Iar momitei au zis: Vezi,
Vrei pe noi să guvernezi
Și nu știi a te purta
Pentru chiar persoana ta!
Așadar toți o distronă,
Declarând în deplin vot
Că puțini în lume pot
Vrednici fi de o coronă.